

A woman with her hair in a bun, wearing a dark purple and white striped dress with a lace collar, is shown in profile, looking out over a scenic landscape. The landscape features a large stone house, rolling green hills, and a blue sky with white clouds. In the foreground, there are large white roses.

Dineke Epping

DE WEG NAAR
ROSE COTTAGE

roman

1

Almsbrick, Shropshire

Maandag 19 februari 1883

Binnenkort ging ze eindelijk naar Londen!

Dat heerlijke vooruitzicht was genoeg voor Daisy Wilkins om een rondedansje te willen maken. Maar als beschaafde vrouw van dertig deed ze dat natuurlijk niet. Bovendien liep ze op dit moment achter de jongedames Almsworth door de hoofdstraat van Almsbrick, dus beheerste ze zich.

‘Ik snap niet waarom we helemaal naar het dorp moeten lopen,’ pruilde juffrouw Annabel Almsworth, met haar negentien jaar de oudste van de twee adellijke zussen, terwijl ze een modderplas op de zandweg ontweek.

Daisy glimlachte. Het was slechts tien minuten lopen van Almsbrick Manor, waar ze als onderkamenier voor de meisjes werkte, naar het dorp. Toegegeven, het leek een nat voorjaar te worden, maar een wandeling was wel degelijk goed voor hen. Zelf genoot ze altijd van de frisse buitenlucht en de lichaamsbeweging.

Nu was het nog te vroeg om in de berm bloemen te plukken, waarmee ze vaak haar zolderkamertje in het landhuis opvrolijkte, maar het zou niet lang meer duren voordat er weer kleur in de wereld kwam. Natuurlijk zou ze dit jaar niet hier zijn om dat te zien, want dan was het seizoen in Londen al begonnen. Maar in Hyde Park bloeiden vast ook krokussen en narcissen. Ze had gehoord dat de elite zich op gezette tijden in dat park liet zien om elkaar te ontmoeten en dat zelfs de prinsessen er soms in het openbaar verschenen. Wat zou het bijzonder zijn

om die voorname mensen, over wie ze tot nu toe alleen maar in de krant had gelezen, in het echt te zien. Zo dichtbij te zijn.

‘Nou, ik snap niet waarom mama onze reiskostuums door de *dorpsnaaister* laat maken,’ vulde de achttienjarige Alice vol minachting aan.

Nu beet Daisy op haar onderlip. Waarschijnlijk vond Lady Almsworth het introductieseizoen van de zusjes al duur genoeg. Als dochters van een baronet werden zij straks aan de koningin gepresenteerd en daarvoor moesten ze een speciale japon dragen. Er zouden bals en theaterbezoeken volgen, allerlei feestjes en ritten te paard. Daisy stond te popelen om het allemaal mee te maken. Eindelijk, eindelijk kwam er een beetje avontuur in haar leven. Had zij ook een verhaal te vertellen.

Met dit doel was ze tien jaar geleden in de nabijgelegen stad Shrewsbury aan haar opleiding begonnen. Ze had vijf jaar besteed aan een leertijd bij een naaiatelier, kapperstraining, Franse lessen... En nu was ze ook al weer vijf jaar in dienst bij de familie Almsworth. Ze had Annabel en Alice Almsworth van jonge tienermeisjes zien uitgroeien tot zelfverzekerde, aantrekkelijke jongedames. Daar had ze zelf aan bijgedragen. Het seizoen in Londen beschouwde ze als een beloning voor haar werk.

Terwijl ze langs de oude, zandstenen kerk en het schoolgebouw het dorp binnenliepen, overviel haar een gevoel van nostalgie. In deze plaats had ze haar jeugd doorgebracht. Sterker nog, ze passeerden nu de apotheek die eerst van haar grootvader en daarna van haar vader was geweest. Tot tien jaar geleden was apotheker Wilkins een begrip in de wijde omtrek. Toen hadden haar ouders de zaak verkocht en waren in een buurdorp gaan wonen.

Even kromp ze ineem bij de gedachte dat apotheek Wilkins nog steeds zou hebben bestaan als zij niet als meisje was geboren. Toch wilde ze er niet te lang bij stilstaan dat zonen belangrijker waren dan dochters. Ze had weliswaar geen broers en zussen, maar haar jeugd was gelukkig geweest. Ze had vol plezier met de andere dorpskinderen gespeeld. De meesten werkten nu, waren

weggetrokken om in de stad hogerop te komen of hadden een eigen gezin gesticht.

Geen van beide was Daisy gelukt, en ze had uitgekeken naar de kans om te tonen dat ze toch meetelde. In Londen met de familie Almsworth zou de wereld voor haar opengaan...

Het eerste wat nu echter openzwaaide, was de deur van het kleine naaiatelier naast de apotheek. 'Welkom, juffrouw Almsworth, juffrouw Alice,' begroette Eileen Wilson, de kordate maar vriendelijke naaister, de adellijke jongedames. 'Uw reiskostuums zijn bijna klaar, dit is de laatste pasronde.'

'Gelukkig,' mompelde Annabel.

Daisy wisselde een blik van verstandhouding met Eileen, die professioneel als altijd haar vorderingen toonde. En eveneens zoals altijd waren de meisjes tóch weer enthousiast over het resultaat.

'Ik laat u allebei in de capabele handen van mevrouw Wilson achter,' zei Daisy tevreden. 'In de tussentijd doe ik een paar boodschappen voor het verjaardagsfeestje dat mijn twee vriendinnen en ik zondag geven.'

'Verjaardagsfeestje?' herhaalde juffrouw Alice scherp. 'Ik dacht dat alleen wij die gaven en niet... jullie.'

Gewoon werkvolk, had ze net zo goed kunnen zeggen. En inderdaad kon Daisy zich niet herinneren dat er ooit veel aandacht aan haar verjaardag was besteed. Maar soms moest je jezelf iets gunnen, nietwaar?

'Onlangs zijn we alle drie dertig geworden,' legde ze uit. 'We hebben gezorgd dat we komende zondag vrij zijn en vieren het dan samen.'

Alice snoof, Annabel zei niets. Waarschijnlijk dachten ze allebei iets over oude vrijsters. Maar Daisy was dan misschien niet getrouwd, ze had wél een positie bemachtigd die haar voorbij de grenzen van dit kleine dorp zou brengen.

'De kunstbloemen voor Emily's hoed zijn binnengekomen,' vertelde Eileen, want Daisy had aangeboden de hoeden van haar vriendinnen opnieuw op te maken voor het voorjaar.

Emily Henley zou ongetwijfeld voor cake of iets anders lekers zorgen, Sarah Snowe had beweerd dat ze tussen haar werk door druk aan het breien was. Natuurlijk werd het geen groots en luxe verjaardagsfeest zoals alleen adellijke jongedames dat kenden, maar ze zouden vast een gezellige middag hebben. En een paar weken later zou Daisy al vertrekken. Wat een vooruitzicht!

Met een klein huppeltje in haar pas liep ze door de hoofdstraat, bezocht de bakker en de apotheek en begaf zich daarna naar het postkantoor.

Naast het postkantoor draalde ze ten slotte voor de etalage van Doyles Drukkerij en Boekhandel. Dit was jarenlang een van haar favoriete plekken in Almsbrick geweest, totdat Ryan Henley aan het einde van zijn drukkersleertijd was vertrokken. Haar aan haar lot had overgelaten. Ze fronste toen de gedachte aan Emily's broer bij haar opkwam, want dat was inmiddels tien jaar geleden. Ze was verder gegaan met haar leven en dat zou iedereen straks zien.

Daarom haalde ze eens diep adem. Misschien kon ze haar vriendinnen en zichzelf trakteren op de nieuwste stuiverromans, die ze daarna konden uitwisselen. Ze wilde er graag eentje meenemen voor de lange treinreis naar Londen.

Maar daarvoor kwam ze eigenlijk niet, dus keerde ze zich van de winkelruit af en ging via de deur ernaast het kantoor van de drukkerij binnen.

'Hallo, Daisy. Wat kijk je vrolijk.' Van achter het bureau aan de andere kant van de houten balie nam Stephen Taylor haar met een opgetrokken wenkbrauw op.

Omdat ze elkaar regelmatig zagen, wist de jonge drukker ongetwijfeld heel goed wat de reden was, maar ze vond het niet erg om het nogmaals te noemen. 'Ik verheug me op het uitgaansseizoen, Stephen.'

'Daisy Wilkins, onze eigen correspondentente in Londen.' Uit de machinekamer kwam meneer Doyle zelf het kantoor in. Hij veegde met een zakdoek het zweet van zijn voorhoofd. Ze

vond het een beetje zorgwekkend dat zijn uithoudingsvermogen de laatste tijd zo achteruit was gegaan. Hij was inmiddels de zestig gepasseerd en zijn omvangrijke postuur hielp vast niet mee.

Toch bleef ze opgewekt glimlachen. 'Ik zal mijn best doen, meneer.'

'Als je maar niet steeds over de familie Almsworth schrijft,' mompelde Stephen. 'Ik vind het een hoop heisa om niks.'

Daisy knipperde met haar ogen. Voor haar was het introductie seizoen van de jongedames niet *niks*. En dat had ze hem al vaker verteld. 'Ik zie dit als een heel bijzondere ervaring,' zei ze. 'Ik zal plaatsen zien waar ik nog nooit ben geweest.'

Bovendien kon de *Almsbrick Standard* elk bericht dat lezers trok, gebruiken. Al zo lang Daisy zich kon herinneren, leidde meneer Doyle deze drukkerij en ze vond het sneu dat zijn laatste vernieuwing niet goed had uitgepakt. De dorpskrant liep maar matig.

Met genegenheid op zijn ronde gezicht knikte meneer Doyle haar toe. 'Heb je ook nog een bijdrage voor de editie van overmorgen?'

Hij moest eens weten. Maar Daisy verraadde haar geheim niet, ze grabbelde slechts in haar mand naar het vel papier. 'Alleen een bericht over de Grants die na drie jaar zijn teruggekeerd naar Abbington Court. Ik vertel iets over Lord Abbingtons reis naar India en dat hij daar ernstig ziek is geweest. En hoe zijn zoon, kapitein Grant, hem heeft bezocht en samen met hem is teruggereisd. Ze zijn familie van de Almsworths.'

Meneer Doyle knikte. 'Werkt Sarah Snowe daar niet als kammermeisje? Je bent toch nog steeds met haar bevriend?'

'Zeker, en Emily Henley werkt er in de keuken.' Daisy's positie bij de Almsworths was weliswaar hoger, maar een plaats in het huishouden van een burggraaf was beslist iets om trots op te zijn.

'Goedemiddag!' galmde opeens een stem die Daisy deed verstijven. 'Foei zeg, wat een modder overal.' De bel bij de deur rinkelde luid toen mevrouw Holmes als een slagschip naar binnen

zeilde. *Mevrouw Holmes*, van alle vrouwen die ze kon treffen...

‘Nee, toch?’ fluisterde ze en haar ogen schoten naar de balie. Kon ze er nog achter duiken?

Stephen grimaste naar haar. ‘Te laat om te vluchten.’

Toch probeerde ze in te schatten of ze langs meneer Doyle de machinekamer in kon lopen.

‘Jou zocht ik, Daisy Wilkins. Ik zag je hier naar binnen gaan.’ Met een priemende blik hield mevrouw Holmes haar op haar plaats. De oudere weduwe, die de huishouding van het schoolmeestersechtpaar deed, bedoelde het vast goed. Ze was alleen zo bemoeizuchtig. Opdringerig. Overheersend.

Tien jaar geleden had ze er niet over uit gekund dat Ryan zo stiekem uit het dorp was vertrokken. Ze had geprobeerd Daisy aan allerlei andere jongemannen te koppelen. En zelfs nu liet ze haar ogen heen en weer gaan tussen haar en Stephen, terwijl Daisy de drukker nooit had aangemoedigd.

Stephen lachte juist tevreden om het onuitgesproken idee.

Daarom wendde Daisy abrupt haar blik af en keek naar de krant in mevrouw Holmes’ hand. ‘Is dat de *Standard* van vorige week?’

Mevrouw Holmes knikte. ‘Onze schooljuffrouw was blij met je adviescolumn over lippenbalsem. En daarom ben ik hier.’

Stephen kuchte. ‘Dat verkopen we hier niet, hoor. Als u door de hoofdstraat in de richting van de kruising loopt...’

‘Geen fratsen, jongeman.’

Hij grijnsde en knipoogde naar Daisy. Ze moest het erkennen: met zijn nonchalante, donkerblonde haar en baardstoppels was hij best knap. Hij was nauwkeuriger in zijn werk dan in zijn uiterlijk, maar het stond hem goed. Als ze dat echter openlijk toegaf, was het hek van de dam. Dan zou Stephen helemaal niet meer stoppen met zijn pogingen om haar het hof te maken. Ze waardeerde de vriendschappelijke omgang, maar aan meer had ze geen behoefte. Hadden Sarah en zij niet stellig beweerd dat ze geen man nodig hadden? Bovendien zou mevrouw Holmes vast vreselijke koppel pogingen ondernemen.

‘De schoonheidstips komen altijd van jou, hè?’ ging de oudere vrouw onverstoorbaar verder.

‘Inderdaad,’ knikte Daisy.

‘En als er nieuws over de Almsworths is, ben jij ook degene die dat instuurt.’

Ze keek naar het papier in haar hand, ook al ging dat over de familie Grant. ‘Met toestemming, uiteraard.’

Mevrouw Holmes kneep haar ogen tot spleetjes. ‘En nu wil ik weten wie dat gedichtje over sneeuwkllokjes heeft geschreven.’ Ze deponeerde de krant op de balie, opende die en begon te lezen: ‘Ze laten alweer van zich horen, al is de beek nog steeds bevroren.’

Daisy schraapte haar keel. Ze kende de tekst al. ‘Volgens mij staat er “Lady Rose” onder.’

‘Dat is alles wat ze meestuurt,’ bevestigde meneer Doyle.

‘Het is vast nog een schoolkind,’ oordeelde Stephen met een onverschillig ophalen van zijn schouders.

Werkelijk? Vond hij de gedichtjes van dát niveau? ‘Schoolmeisjes weten niet zoveel van bloemen,’ wierp ze tegen.

‘Maar er woont geen Lady Rose op Almsbrick Manor.’ Daar had mevrouw Holmes natuurlijk gelijk in.

‘En ook niet op Abbington Court,’ vulde meneer Doyle aan. ‘De bloemengedichtjes zijn heel populair, wist je dat? Lezers vragen er vaak naar.’

Er kwam een brok in Daisy’s keel. Ze zag ineens weer twee warme, chocoladebruine ogen bewonderend op zich gericht. *Ze zijn echt goed, Dees. Beloof me dat je doorgaat met schrijven.* Pas onlangs had ze echter de draad weer opgepakt. ‘Ik vind ze ook grappig.’

‘Grappig?’ toeterde mevrouw Holmes. ‘Ze zijn geliefd bij alle vrouwen van de damesvereniging.’

‘Meester Timmons vertelde dat sommige schoolmeisjes ze uitknippen en verzamelen,’ zei meneer Doyle. ‘Mijn vrouw heeft er ook een paar bewaard.’

‘O ja?’ Daisy slaagde erin haar stem neutraal te houden.

‘En nu heb ik een theorie.’ Mevrouw Holmes glimlachte breed en haar ogen glinsterden. ‘Ik ben ervan overtuigd dat jouw tante Plunkett erachter zit.’

Daisy moest even met haar ogen knippen.

‘Ze is natuurlijk eigenlijk je oudtante,’ verbeterde de vrouw verontschuldigend. ‘Maar je hebt zo’n hechte band met haar.’

‘Ik weet dat de oude mevrouw Plunkett excentriek is,’ zei Stephen met verbazing in zijn stem. ‘Maar ik heb haar nooit horen dichten. U wel, meneer Doyle?’

‘Volgens mij houdt ze meer van echte planten,’ beweerde de oudere drukker.

‘Ze heeft prachtige rozen,’ merkte mevrouw Holmes op.

‘En geraniums,’ zei Daisy vlug. ‘Wat heeft ze eigenlijk niet? Als Lady Abbington nog zou leven en de jaarlijkse bloemenshow nog zou organiseren, viel tante zeker in de prijzen.’

‘En nu dat niet het geval is, zoekt ze een andere uitlaatklep.’ Mevrouw Holmes straalde vanwege dat staaltje speurwerk.

Stephen begon juist hardop te lachen. ‘Dat zou nog eens een goeie grap zijn. Daisy’s tante die stiekem de dorpskinderen vermaakt met gedichtjes.’

Verbluft staarde Daisy hem aan. Hij nam haar helemaal niet serieus! Had hij niet gehoord wat mevrouw Holmes had gezegd? *Heel veel* vrouwen in Almsbrick waardeerden haar gedichtjes. En trouwens niet alleen vrouwen. Ryan had haar niet voor niets zo enthousiast aangemoedigd. Of wel soms?

Maar wat zouden ze zeggen als ze onthulde dat zij de dichteres was? Ging de glans er dan niet af? Waarschijnlijk vond iedereen het dan echt *een goeie grap*.

Ze onderdrukte een rilling en slaagde erin te glimlachen. ‘Blijkbaar wil Lady Rose graag anoniem blijven, mevrouw Holmes. Verder kan ik u niet helpen. Ik moet helaas terug naar het naaiatelier waar de jongedames wachten.’

Vastberaden trok ze de deur van de drukkerij achter zich dicht. Zo was het maar het beste.

‘Dat duurde lang,’ zei juffrouw Alice ontstemd toen Daisy het atelier betrad. ‘Je moet me in mijn daagse jurk helpen.’

‘Natuurlijk, juffrouw.’

Eileen liep met een doosje spelden rond juffrouw Annabel. ‘Je kunt Lady Almsworth melden dat ik de reiskostuums deze week zal afwerken.’

‘Dat is fijn.’ Daisy liet Alice’ geruite tafzijden rok over haar hoofd zakken en maakte de sluiting aan de achterzijde vast. Tersluiks keek ze hoe het nieuwe reisensemble de mollige Annabel stond. ‘En u ziet er ook prachtig uit, juffrouw. Deze snit flatteert u. We zullen ook de coupeuses in Londen duidelijk maken...’

Een spottend lachje van juffrouw Alice onderbrak haar. ‘Lieve help, heeft mama nog niet met je gesproken?’

‘Hou je mond, Alice,’ snauwde Annabel.

‘Wat bedoelt u?’ vroeg Daisy verward, terwijl ze Alice met haar lijfje hielp. Ze maakte snel het laatste knoopje dicht en trok het kraagje recht.

‘Je gaat helemaal niet mee naar Londen.’ Alice duwde haar handen weg, zodat het kant weer scheef kwam te zitten. Dat had ze echter niet in de gaten, want ze keek Daisy hooghartig aan. ‘Je snapt toch wel dat we op onze leeftijd niet langer met een simpel dorpsmeisje kunnen aankomen?’

Daisy voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken.

‘Mama heeft mevrouw Masseys dienstbodenbureau in Londen aangeschreven en een echte, Franse kamenier voor ons geregeld. Net als zichzelf heeft.’

‘Maar... wat moet ik dan?’ Daisy haalde moeizaam adem. Ze kon het meisje alleen maar onthutst aanstaren.

Laconiek haalde Alice haar schouders op. ‘Misschien mag je nog wel een tijdje op Almsbrick Manor blijven om ons nieuwe ondergoed voor de winter te naaien. En anders moet je maar bij nicht Sophia op Abbington Court solliciteren. Ik hoorde mama zeggen dat haar kamenier alweer is vertrokken.’

‘Nicht Sophia,’ mompelde Daisy verdoofd. Had ze niet juist een berichtje over de terugkeer van de Grants bij de drukkerij ingeleverd?

‘Mevrouw Sophia Grant voor jou,’ snibde Alice. ‘Onze neef Norman is kapitein bij de cavalerie en ze hebben sinds hun huwelijk in Londen gewoond. Het is eigenlijk niet eerlijk dat ze juist nu naar Abbington Court zijn gekomen, want nicht Sophia zou ons in de stad aan veel interessante mensen kunnen voorstellen. Maar zonder haar maken we vast ook wel indruk, helemaal als we een goede kamenier krijgen.’

‘Ik heb veel liever dat Wilkins meegaat naar Londen,’ mokte Annabel. ‘Hoe moet het nu met mijn gezichtsbehandeling?’

Een goede kamenier. Geschokt bleef Daisy zwijgen. Dat wás zij! Ze had zo haar best gedaan om te leren en ervaring op te doen. Het maakte haar trots als ze de jongedames met glanzende haarlokken en een zachte, egale huid zag.

Toen ze in dienst was gekomen, had juffrouw Annabel veel last van eczeem gehad, maar nu was haar huid zo gaaf als die van een baby. Na vijf jaar trouwe inzet van Daisy. De vijf beste jaren van haar leven, zouden mensen als mevrouw Holmes beweren.

‘Wilkins, luister je wel? Straks vinden ze mij net zo lelijk als Emily Henley.’

Ze kromp ineen door de belediging aan het adres van haar vriendin, maar had niet de moed om de jongedame te berispen. ‘Ik zal de recepten opschrijven,’ antwoordde ze dof. ‘Dat is waarschijnlijk het handigst.’

‘Dat lijkt mij ook,’ knikte Annabel. ‘Wil je dan nu mijn rok pakken?’

Mechanisch assisteerde Daisy ook haar bij het aankleden. Ze kon nauwelijks geloven dat ze zomaar aan de kant werd gezet. Iedereen in het dorp wist dat ze naar Londen zou gaan, dat ze daar al heel lang naar uitkeek. Wat moest ze nu doen?

‘We moeten opschieten,’ commandeerde Annabel. ‘Ik wil thuis zijn voor de thee, want ik sterf van de honger.’

Daisy klemde haar handen om het hengel van haar mand.

‘Ik... ik zal iets later terugkeren. Ik moet nog een laatste boodschap doen.’

De meisjes slikten dat excuus en vertrokken, maar Eileen keek haar bezorgd aan. Kon de naaister begrijpen hoe naar dit voor haar was? Zij leek zelf zo gelukkig. Ruim twee jaar geleden had haar werk haar naar Almsbrick geleid. Nu had ze haar eigen atelier en was bovendien getrouwd met haar grote liefde, die net buiten het dorp een boerderij pachtte. Als Daisy het goed zag, verwachtte het paar zelfs gezinsuitbreiding, al had Eileen daar nog niets over gezegd. Het zorgde ervoor dat haar eigen bestaan leeg leek.

Eileen zuchtte. ‘Wanneer dit waar is, spijt het me voor je.’

Met opeengeklemd kiezen knikte Daisy. ‘Ik kan maar beter de accessoires voor onze hoeden meenemen.’ Haar vreugde om het feestje was weg. ‘En dan aan Lady Almsworth vragen of het klopt.’

Eileen keek haar bezorgd aan. ‘Ik ben bang dat ik een verrassing aan je moet verklappen, Daisy.’ Ze pakte een opgevouwen pakket stof. Lila katoen met een fijn blauw streepje. ‘Je oudtante Plunkett wilde je namelijk een nieuwe jurk cadeau doen, speciaal voor je verblijf in Londen. De basis is klaar en ik had vandaag de details willen bespreken.’

Daisy nam het pak met een brok in haar keel over. Ze wist nu al dat de jurk haar fantastisch zou staan, zeker wanneer een professionele naaister als Eileen die maakte. Teleurgesteld liet ze haar schouders zakken. ‘Dan kan ik maar beter even met haar gaan praten.’

Haar oudtante woonde in een van de cottages bij de kerk en daar legde Daisy de stof op tafel terwijl ze vertelde wat er was gebeurd.

‘Ik begrijp het niet,’ zei ze gefrustreerd. ‘Ik heb het helemaal niet zien aankomen.’

En dat betekende dat ze nog net zo naïef was als tien jaar geleden, toen Ryans vertrek haar volledig had verrast. Maar nu ging ze niet zitten treuren.

Rusteloos liep ze naar de vensterbank, waar een bonte verzameling gekleurde apothekersflesjes stond. Tante Plunkett gebruikte ze om haar stekjes in op te kweken. Ze was de zuster van Daisy's grootvader – Almsbricks eerste apotheker – en Daisy wist zeker dat zij haar voorliefde voor bloemen van haar had overgenomen. Vaders interesse was nooit verder gegaan dan de kruiden die hij in de apotheek gebruikte.

'Lady Almsworth had je eerder op de hoogte moeten brengen,' zei tante. 'Je doet er goed aan haar te vragen hoe het zit. Maar adellijke lieden zijn helaas niet gewend om veel rekening met anderen te houden. Misschien mag je inderdaad wel blijven voor de eenvoudige werkzaamheden.'

Geïrriteerd draaide Daisy zich om. 'Daarvoor ben ik toch geen kamenier geworden?'

'Waarvoor dan wel?' Tantes ogen glansden. Ze wilde dat Daisy het hardop uitlegde.

Bedachtzaam bestudeerde Daisy alle planten die tante binnenshuis had laten overwinteren. Toen vader tien jaar geleden de apotheek verkocht, was ze van plan geweest enige tijd bij haar tante in te trekken. Vader en moeder gingen immers naar het buurdorp Almsworth, en zij wilde dichterbij Ryan in de buurt blijven. Het einde van zijn leertijd bij meneer Doyle was in zicht geweest en ze zouden plannen voor de toekomst hebben gemaakt. Ze zou op hem hebben gewacht.

Hij had echter niet op haar willen wachten.

Haar keel werd dichtgeknepen. 'Ik kan het niet verdragen als iedereen me opnieuw zielig vindt.'

Als ze opnieuw niet goed genoeg bleek te zijn.

'Ik wilde de kans krijgen om te reizen, om meer van de wereld te zien dan Almsbrick en een enkele keer Shrewsbury,' hield ze vol. 'Misschien mag ik nog een tijdje aanblijven, tante, maar dan zal die echte, Franse kamenier al mijn taken overnemen. Zo gaat dat nu eenmaal.'

'Je bent hier altijd welkom, lieverd.'

'Dat is aardig, dank u wel.' Daisy was dol op haar oude tante,

die weduwe was en zelf geen kinderen had, maar het was geen oplossing. Ze moest de feiten erkennen: een ongetrouwde vrouw van dertig had werk nodig om in haar levensonderhoud te voorzien. Haar ouders kwamen op leeftijd en tante was bejaard. Hoe ouder zijzelf werd, des te moeilijker zou het worden een nieuwe betrekking te vinden. Maar als ze eenmaal bij een dame in dienst was en deze haar vertrouwde, werd de kans groter dat ze kon blijven.

‘Heb je de hyacinten gezien?’ wees tante, en er verscheen een glimlach op haar gerimpelde gezicht. ‘De eerste bloeien al.’

‘En ze ruiken heerlijk zoet.’ Blij met de afleiding raakte Daisy voorzichtig de verfijnde bloemen aan. Het leken kleine klokjes. ‘De witte hyacint staat voor schoonheid. Wist u dat?’

‘Dan zou jij hem moeten hebben, in plaats van zo’n krom, oud vrouwtje.’

‘Welnee, waar zou ik hem moeten plaatsen?’ Lachend schudde Daisy haar hoofd. ‘Zulke schoonheid is niet weggelegd voor werkende vrouwen. Ik ben meer zo’n veldbloem die spontaan langs de weg opkomt.’

‘Veldbloemen zijn op hun eigen manier prachtig, kind. Anders zou je ze zelf immers niet plukken. Het is de kunst om te ontdekken hoe je het beste tot je recht komt.’ Ze tikte zacht tegen Daisy’s wang.

‘Ik dacht dat ik dat wist.’

Tante hield haar hoofd schuin. ‘Misschien biedt je ontslag wel nieuwe kansen waar je nog niet aan hebt gedacht. Wacht maar af over welk pad God je zal leiden.’

Afwezig streek Daisy met haar vingertoppen over een hyacint met blauwe knopjes. *Deze staat voor standvastigheid.* Als ze niet opnieuw meelijdende blikken uit het hele dorp wilde, kon ze maar beter zelf een plan maken om goed terecht te komen. En dan was mevrouw Sophia Grant geen slechte keuze.

★★★

‘Je vraagt om een goede referentie?’ Lady Almsworth draaide zich zo snel om dat haar onderkin trilde. Of misschien kwam dat door haar verontwaardiging.

Daisy voelde zich vreselijk ongemakkelijk nu ze in de kamer van haar werkgeefster stond en te horen had gekregen dat de bewering van juffrouw Alice klopte. Ze probeerde te verbergen dat haar vingers beefden en hield zichzelf voor dat ze in haar recht stond.

De mond van Lady Almsworth vertrok. ‘Er ligt genoeg naaiwerk om je tot het eind van de zomer bezig te houden, Wilkins. De meisjes hebben nieuwe onderkleding nodig voor de winter.’

Dus wanneer de Almsworths in Londen verbleven, een verblijf waar Daisy zich helemaal op had voorbereid, zou zijzelf hier op Almsbrick Manor zitten? Onderbroeken en hemdjes naaien? Ze rechtte haar schouders. ‘Ik zou liever nu alvast uw referentie ontvangen, my lady. Ik heb gehoord van een dame die op dit moment zonder kamenier zit.’

‘Lieve help, je bedoelt toch niet mijn nichtje, Wilkins?’ Lady Almsworth liep rood aan. ‘Wil je bij Sophia Grant solliciteren?’

‘Juffrouw Alice vertelde dat haar kamenier is vertrokken.’ *Alweer*, had het meisje beweerd, maar daar probeerde Daisy niet over na te denken. Het was in een grote stad als Londen vast moeilijker om goed personeel vast te houden.

In elk geval betekende het dat mevrouw Grant nu een nood had waarin Daisy kon voorzien. Mogelijk moest de dame zich behelpen met wat assistentie van een gewoon dienstmeisje. Ze had Sarah daar niet over gehoord, maar haar vriendin had ook geen klachten over haar werk geuit. En Emily was vooral opgetogen dat ze nu de kans kreeg gerechten voor de eettafel van de familie te bereiden. De afgelopen drie jaar had ze alleen eenvoudige maaltijden verzorgd voor het kleine groepje personeel dat tijdens Lord Abbingtons reis was aangehouden.

Daisy haalde diep adem. Dit was simpelweg de beste kans die ze had. Uit het kleine beetje dat ze van Sophia Grant wist, maakte ze bovendien op dat de dame niet echt van het plat-

telandsleven hield. Dus het duurde vast niet lang voordat ze alsnog naar Londen ging. Of misschien wel naar Parijs voor een nieuwe garderobe. Of...

‘Goed dan, ik zal een referentie voor je schrijven,’ zei Lady Almsworth kortaf. ‘Maar ik moet je waarschuwen dat mijn nichtje erin is geslaagd binnen een jaar drie kameniers kwijt te raken. Drie!’

‘Zegt men niet dat Franse kameniers wispelturig kunnen zijn?’

‘Onzin,’ mokte Lady Almsworth. ‘Je kunt de brief morgen na het ochtendgebed komen halen.’

Daisy herademde. ‘Dank u, my lady.’

‘En dan zullen we zien hoe lang je het volhoudt, Wilkins. Gesteld dat zij je aanneemt, natuurlijk. Je komt tenslotte uit ons eigen dorp.’

Daisy klemde haar handen stevig in elkaar. ‘Ik zal in elk geval mijn best doen,’ zei ze ferm.

*Kan nieuw geluk opbloeien als trouw
en eerlijkheid op de proef worden gesteld?*

*A*lmsbrick, Engeland, 1883. Kamenier Daisy Wilkins krijgt een betrekking bij de rijke Sophia Grant. Ze hoopt mee op reis te mogen, zodat niemand haar nog een saai dorpsmeisje kan vinden. Dan wordt haar vriendin Emily, ook werkzaam bij de Grants, beschuldigd van diefstal. Daisy gelooft in haar onschuld en gaat op zoek naar de waarheid. Tot haar afschuw moet ze samenwerken met haar jeugdvriend Ryan, die haar tien jaar geleden zomaar in de steek liet en nu is teruggekeerd.

Journalist Ryan Henley heeft geen goed woord voor de familie Grant over. Na tien jaar een geheim te hebben bewaard, wil hij nu via zijn scherpe pen met hen afrekenen en zijn zusje Emily vrijpleiten. Op een weerzien met Daisy had hij niet gerekend. Hoe kan hij haar duidelijk maken dat hij destijds het beste met haar voor had en haar nog steeds gelukkig wil zien?

Dineke Epping (1983) schrijft dikke, meeslepende romans die de lezer meevoeren naar het Engeland van de negentiende eeuw. *De weg naar Rose Cottage* speelt zich af in hetzelfde dorp als *De draad die ons verbindt*.

NUR.342

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

